

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 377.

Anden Session.

97de Møde.

Mandagen den 24de Februar.

(Forsæt.)

Tscherning: Jeg vender ganske rolig tilbage til Interpellationen igjen, og har i den sidste Taler faaet en betydelig Støtte; han siger nemlig: vi kunne kun omtale Sagen, forsaavidt den er færdig og ligger affluttet; men der ligger jo et Factum for, som er endt, det er Kjendelsen, og der ligger endvidere et Factum for, som er vigtigt og slutter sig ganske nye til hiint første, det er Nægtelsen af Dplysning om hvad der ved Forhøret er foregaaet for Kjendelsen, for at kunne komme til at bedømme, om man vil appellere den eller ikke. Jeg siger ikke, at det har været urigtigt at nægte det, jeg indlader mig aldeles ikke paa Kjendelsens Bestaafenhed; men jeg siger: er det rigtigt, saaledes som Forholdene nu ere forhaanden, saa strengt at nægte disse Dplysninger, saa maa Justitsministeren indrømme, at der i denne Retning trænges til en explicatorisk Lov, thi her har han for sig en bestemt Udtalelse fra Domstolene. Domstolene have — og jeg antager med fuld Berettigelse, siden de have gjort det, thi man skal jo antage, at, hvad de gjøre, er det Rette — nægtet at give disse Dplysninger, de have nægtet at give Forhøret, som laa foran, beskrevet, men de maae dog i det Mindste, saa synes mig, om Appellen af Kjendelsen ellers skal have noget at betyde for den Paagældende, være pligtige at give ham Noget, som kan vejlede ham, med Hensyn til hvad der er gaaet forud. Skulde ikke Ministeren ville yttre sig over denne Deel af mit Spørgsmaal, svarende bestemt paa, om han troer, der i denne Henseende slet ingen Lov behøves? det vil atkfaa sige, om det for Fremtiden skal være rigtigt ikke at ville give nogen Meddelelse an-

gaaende det, som er passeret, inden Kjendelsen er falden, for at den Vedkommende selv kan bedømme, hvorvidt der er Grund for ham til at appellere Kjendelsen eller ikke?

Justitsministeren: For at bedømme, hvorvidt der maatte udfordres en explicatorisk Lov i den her omhandlede Retning, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes Grundlovudkastets § 67, som senere med nogle Modificationer gif over som § 85 i Grundloven, oprindeligt var affattet; det hedder der: „Enhver, der anholdes, skal inden 24 Timer stilles for en Dommer. Hvis den Anholdte ikke strax kan sættes paa fri Fod, skal Dommeren ved en af Grunde ledsaget Kjendelse afgjøre, at han skal fængsles, og, hvis han kan løslades mod Sikkerhed, bestemme dennes Art eller Størrelse. Den Kjendelse, hvorved Nogen, erklæres for fængslet, kan af denne strax fordres beskrevet, og særskilt indannes for høiere Ret.“ (Tscherning: Hør!) Ja, Hør! Hvorledes bleve nu disse Bestemmelser optagne i Grundloven? de bleve efter en udsørlig Discussion optagne saaledes, at den Pasfus udgif, at den vedkommende Anholdte kunde fordre Kjendelsen strax beskrevet. Havde det været Grundlovens Mening, at en saadan Beskrivelse kunde fordres strax (Tscherning: Jeg beder om Ordet!), førend den Vedkommende bestemte sig til, om han vilde appellere, saa havde Grundloven jo allerbedst kunnet optage denne explicatoriske Bestemmelse i selve Paragraphen. (Tscherning: Nei!); men denne Bestemmelse udgif, og jeg troer saaledes ikke, at der vil udfordres nogen explicatorisk Lov, for at kunne forstaae Grundlovens Mening.

J. C. Larsen: Jeg ønskede for Ordet, for at udtale mig i det Væsentlige i samme Retning, som min ærede Sidemand, Rigsdags-